

P. CERNA

POEZII

P O E Z I I

P. CERNA

POEZII

BUCUREȘTI

«MINERVA», — Institut de Arte
Grafice și Editură. — Bulevardul
Academiei 3. — Edgar-Quinet, 4.

1910

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «MINERVA»;
B-DUL ACADEMIEI 3. — STR. EDGAR QUINET 4.

Reproducerea oprită.

I S U S

*Ai fost un om ș'ai pățimit ca dânsul...
Un Dumnezeu — cum te credeau părinții
Plutește 'n veci de-asupra suferinții:
El nu ne poate înțelege plânsul.*

*Pe Dumnezeu, de l-am vedeà în cuie,
Cu pieptul plin de lănci, cu chipul supt,
Am spune că-i un joc, dar jertfa nu e:
El din ființa lui nimic n'a rupt.*

*Dar Tu ai sângerat pe negre căi,
Supt umilinți ce nu le știe cerul;
Tu ai gemut, când te pătrunse fierul,
De-au tremurat și ncigașii tăi.*

*Și ochii tăi cei blânzi se înnoptară,
Și gura ta s'a 'nvinețit de chin,
Și duhul tău, ce nu putea să moară,
A smuls din trup suspin după suspin...*

*Un om, un om, prin patimile tale!
Și totuși cât de sus, lumina mea,
Te-a înălțat răbdarea sfântă-a ta!
De mila ta, la glasul tău de jale,*

*Să se deștepte morți de mii de vremi
Ș'adâncul lumii să se înfioare,
Iar Tu — să ai privirea iertătoare,
Un om să fii — și tot să nu blestemi!..*

*Cum au putut să stee laolaltă
Atâta chin ș'atâta bunătate?
Se rătăcește mintea și nu poate
Să te urmeze 'n lumea ta înaltă...*

* * *

*Al nostru ești: al celor slabi și goi—
Pământ ți-e trupul și 'n pământ s'ascunde,
Dar umbra ta rămase printre noi
Și inima-mi te simte orișunde:*

*De sufletul ce-a întâlnit mizerii
Și cu obolul său le-a vindecat,
Te-apropii lin, prin negura tăcerii,
Și strângi în taină mâna care-a dat;*

*Apostolului răsplătit cu ură,
Tu-i spui: Mergi, nu ești singur în durere!
Și gura ți-o 'nfrățești cu sfânta gură
Ce-a semănat nădejdi și mângâiere;*

*De cel ce geme, neputând să moară
Apropii cupa liniştii de veci,
Mereu sporeşte-a inimii comoară
Şi drum de zâmbet laşi pe unde treci...*

*Al nostru eşti! Ce ochiu văzû vr'odata
Că te-ai suit la cer, purtat de nori?
Ce gând nebun svârli această pată,
Pe cel mai mare dintre visători?*

*Putut-a oare sufletu-ţi să fugă
La cei senini şi fericiţi din cer,
Când jos, prin murmure de chin şi rugă
Atâtea braţe tremură şi-l cer?*

*Nu, nu! Ale Golgotei reei piroane
Nu te-au lipit atât de strâns pe lemn,
Cât te-a legat de-acest pământ nedemn
Nemărginirea rănilor umane.*

*Atâta timp, cât lutul n'o să crească
Copii asemeni chipului tău sfânt;
Atâta timp, cât liniștea cerească
Nu se coboară 'n inimi pe pământ,*

*Cât timp nu vezi aieve tot ce seameni
Și ochii toți de plâns n'or fi deșerți,—
Atât de mult Tu, cel născut din oameni,
Va trebui să mângâi și să ierți;*

*Atât de mult vei auzi jelire
Și rana ta va sângeră mereu
Îmblânzitor de oameni prin iubire,
Tu ți-ai ales destinul cel mai greu!*

*....Dar, când vei smulge 'ntreaga omenire
Din somnul lung al greului răbdat,
Când nu va fi nici chin, nici rătăcire,
Atunce Tu zâmbi-vei împăcat;*

*Atunce numai îngerul hodinii
Va coborî subț ochiu-ți înțelept:
Îți va culege de pe frunte spinii
Și-ți va închide rănila din piept.*

DIN DEPĂRTARE

*Nu ți-am vorbit vr'odată, și pe ferești deschise
Nu ți-am trimis buchete, stăpâna mea din vise,
Ci numai de departe te-am urmărit adese,
Iluminat de gânduri nespuse, ne'nțelese...
Înfioratu-mi suflet nu s'a'ntrebat vr'odată,
Făptura ta de zee pe cine îl imbată; —
Ce frunte se 'nnorează, gândind că steaua lină
Împarte și la alții bogata et lumină ?...*

*Nimic nu știu de tine, senina mea iubire —
Dar ochii mei, în cale-ți, culeg numai uimire ;
Cărarea mea pustie se umple de lumină,
Încât mă'mpac cu vieața-mi și uit că mi-ești străină...
Ce vrea și unde merge un fulger? Cui ce-i pasă..!
Destul că face noaptea, o clipă, mai frumoasă.*

*Dar une-ori, când luna e prea strălucitoare,
Din adâncimea serii vin vraji turburătoare —
Aș vrea să cânt, să cuget, dar nu mă'ndemn..., nu pot...
O rază de m'atinge, eu mă cutremur tot,
Ș'alât mă simt de singur, că mă'nfior, de teamă,
Și ochii mei, din umbră, lumina ta o chiamă...
Atunci, m'abat pe drumuri de sufletul tău pline,
Și sufletul meu prinde din nou șă se'nsenine,
De cum te-arăți privirii setoase, de departe,
Strălucitoare, pură, ca mugurii de Marte...*

*Dar azi, îmi ești departe. — Te fură alte zări
În țara primăverii ș'a vecinicii visări.
N'ai fost a mea, dar tremur, de par'că te-am pierdut,
Și'narmuresc cu ochii în întunerec, mut...*

*Știu bine că ești dusă, dar te aștept mereu,
Și clipele-așteptării curg tot mai trist, mai greu,
Căci nu mai licărește îndepărtatul geam
Și nu-mi mai ieși în cale și doar atât ceream...
Vei reveni vr'odată? — Mai bine aș fi vrut
Să'nchid adânc în mine un dor necunoscut;
Dar a crescut atâta, de când cu plâns s'adapă,
Că'n sufletul meu singur n'a mai putut să'ncapă ...
Tu arde-aceste rânduri și cată, visătoare,
Cum izbucnește para din ele — și cum moare...
E flacăra ce'n taină ființa-mi pustiește,
Dar în vrăjitu-mi suflet nu moare, ci tot crește...*

*O creangă, pe cărare, s'apleacă somnoroasă;
Izvoarele stau mute, iar Noaptea — o crăiasă —
Pășește aiurită, ca visurile mele,
Mișcând, la pasul vremii, hlamida ei de stele.*

*Eu trec, gândind la tine, la țara 'n veci senină,
Iar ochii mei, în lacrimi, de câte-o stea s'anină...,
Și iată!... steaua cade spre țărnturile-acele,
De par'că se'nfrățește cu dorurile mele ..
Ea-ți duce o solie de plâns și de noroc:
Tot sufletu-mi se pierde pe urma ei de foc...*

E C O U R I

*Când, după zile lungi de jale
Ce-au mângâiat un trist amor,
Vă întâlniți pe-aceeași cale,
Înlănțuiți de-același dor,*

*Grădinile în niii de fețe
În cinstea voastră înfloresc,
În crâng v'adaslă cântărește,
Ce numai pentru voi doinesc ;*

*De desnădejdi de mai 'nainte
Acuma să zâmbiți vă vine
Ș'un gând vă luminează 'n minte .
Că viața-i cel mai mare bine.*

*Pe toate pune stăpânire
A voastră inimă măiastră ...
Nu, nu ! Atâta fericire
Nu poate fi numai a voastră !*

*Se pare că, nerăbdătoare,
Viețile din viitor
Aud a voastră sărutare
Din noaptea neființei lor.*

*Și, dacă nebunii divine
Vă smulg în ceruri, tremurând,
E că un neam întreg ce vine
Se bucură cu voi în rând ;*

*Și, dacă 'n ora fermecată
Așemeni zeilor părăși,
E că trăiești, ca 'n vis, deodată
Atâtea mii și mii de vieți ...*

PLÂNSUL LUI ADAM

*Arcași îndemânateci, semeți, cu pași de lei,
Doi fulgeri smulși din noapte-mi erau copiii mei;
Și par'că-i văd ș'acuma în faptul dimineții,
C'un strigăt de izbândă, dând zbor nebun săgeții,
Și cum se pierde cu turma în zarea purpurie,
Făcând din largul lumii imensă 'mpărăție...,
Sau cum se 'ntorc agale, zâmbind și mână 'n mână,
Buni, fericiți ca mine, pe când eram țărână...
Iar Eva lăcrămă.*

*Dar nu-i iertat se vede norocul ce-am avut —
Cuibau dureri ascunse în cel dintâi născut ;
Iar jertfa lui, Prea-Bune, n'ai vrut să o primești,
Vrând rătăcirea noastră mai greu s'o pedepsești...
Un gând veni de-aiurea — ucigătorul gând —
Și 'n Cain, bunul Cain, pătrunse 'ntunecat.
... S'a năruit cu blăstem altarul fumegând
Și s'a târit o pânză de fum, în lung și 'n lat,
Ca o imensă-aripă de vultur săgetat...
Iar de atunci, fumul crescù mereu, ș'a pus
Zid negru între mine și slava ta de sus —
Azi, gândurile mele cu greu pot să le-adun,
Să le trimet la tine, Părinte vecinic bun ;
Căci se întoarnă pururi, sbătute, risipite,
Ca fumul fără pace al jertfei neprimite...*

*Și cum aș vrea și astăzi, ca 'n vremile senine,
Pe ăripele rugii să mă ridic la tine :*

Să 'nving robia humii !..

*Nu mi-ai dat Tu lumina și farmecele lumii ?
Pământului meu tânăr nu-i dai nectarul sevei ?
Și nu-mi pleci Tu auzul la graiul sfânt al Evei ?*

*O rugă, da, un cântec ți se cuvine Ție...
Îl simt vibrând..., nimica nu poate să-l reție
Dar, când să pui într'însul ingenuchiata-mi viață,
Uit vorbele măririi și buzele mi 'nghiață,
Căci geamătul lui Cain din noapte se desface
Și-mi risipește clipa de rugă și de pace.
E plânsul lui... Din noaptea cărărilor pierdute,
El inima-mi de tată o cheamă, să-l ajute;
Dar n'am puteri... — și spada grădinilor divine
O simt cum se înfige fulgerătoare 'n mine.
Tu-l vezi și-l dai uitării... Ce s'a făcut, Părinte,
Cu mila ta, podoaba puterii tale sfinte?*

*Nu-i moarte pentru Cain, nici alinare nu-i —
Ce vrei să faci, Tu, Doamne, cu suferința lui?
O, dacă spre urzirea unei cerești podoabe
Îți trebuie durerea făpturii tale slabe,
Ridică de pe viață-i povara, -că-i a mea,
Și pune-mi-o pe umeri, de vrei, cu mult mai grea;
Mi-aș duce-o fără murmur, chiar de m'ar frânge'n cale,
Căci inima-mi cunoaște și darurile tale...*

*De-a fost păcat iubitul, mărire cui l-a scos,
El a făcut păcatul atâta de frumos :
Un farmec, o beție ce'n veci în tine-o porți
Pe clipa rătăcirii îndur și mii de morți...
Dar prea e crudă legea ca fiul să spăsească
De-a-pururi, fără vină, greșala părintească...*

*... O, sfânt copil al Evei ! Când noi te-am zămislit,
Eră prin raiu lumină, și flori, și ciripit,
Plutea o voluptate 'n văzduhul primăverii —
Miresmele grădinii pârtașe-au fost căderii....
Să cadă însă plumbul osândeii pe-amândoi,
Dar tu, de ce să suferi, copile, pentru noi,
De ce să-ți blăstemi mama, gemând prin râpi sihastre,
Tu, singura lumină a gândurilor noastre ?*

*Găsi-vei tu vr'odată liman nemângâierii,
Să-i ierți pe-aceia care te-au hărăzit durerii ?
Noi nu știam, copile, că tu ai să plătești
Cu chinuri clipa noastră de vrăji sărbătorești !*

*De-ar ști vr'odată floarea de pom, din paradis,
Că'n fructul ei un vierme dușman va sta închis,
'Nainte ca să lege, s'ar scutură'n noroi —
O, sfânt copil al Evei! Îndură-te de noi...*

I D E A L

*Luceafărul senin răsare,
Umplând de vis văzduh și mare...*

*Pătruns de focul lui. cel blând,
Un strop s'aprinse, tremurând ;
Și stropul, lacrimă'nstelată,
Vorbì spre steaua depărtată :*

*«Aș vrea să mă înnalț la tine,
Dar lumea ta e sus, prea sus,
Și'n noaptea undelor haïne
Rămân cu dorul meu nespus.*

*Și totuși, simt cum mă străbate
O rază din puterea-ți lină —
Greu luptă valurile toate,
Să-mi stingă visul de lumină,*

*Dar cad, se farmă, istovite
De furtunatecul lor joc,
Și'n fundul mării liniștite
Eu reapar senin în loc.*

*Eu sânt un vis, dar teamă nu mi-i
De vânt, de unda răzvrătită,
Cât timp te văd de-asupra lumii
Lucind eternă, liniștită...*

*Dar, cum te pierzi întunecată,
Apune trist a mea scânteie, —
Cu raza ta mă nasc deodată,
Cu dânsa viața-mi se încheie.»*

*... O, steaua mea, alunga norii,
Să-ți sorb clipirile senine,
Să trec prin furia vâltorii,
Cu ochii ținută către tine !*

N O A P T E

*N'ai somn, în astă noapte de-așteptare!...
Nici pace n'ai: Din soarele de ieri,
O rază, un mănuchiș de scânteieri,
A 'ntârziat în ochi, tremurătoare —
Și nu se'nchid pleoapele-arzătoare...*

*Ți-i inima numai de visuri plină...
Ca 'ntr'o biserică strălucitoare,
Când se aprind făcliile la denii,
Așa, deodată, s'a făcut lumină,
În sufletul neadormit pe care
Se scutură un stol de dulci vedenii...*

Iar amintirea prinde să deşire

O tânără poveste de iubire:

Eră'n amurg. Pe drum, nici o vieaţă...

Doar doi înfioraţi, în pasuri line

S'au strecurat subţ plopul cël înalt —

Ş'atât de-aproape se priveau în faţă,

Că fiecare se vedeà pe sine

În ochii celuilalt.

Dar ochii ei curând în jos căzură...

Întâi a sărutat-o el pe gură:

De-a-pururi gura dulce, ca de-albină,

Să înflorească 'n zâmbet de lumină!...

Apoi — din nou pe gura ce sta mută:

Să spuie numai vorbe dulci şi glume!

Apoi pe ochi: să nu mai vadă 'n lume

Decât pe fericitul ce-i sărută!...

Pe urmă? N'a fost vis, ci o furtună

Ce sguduie adânc, adânc răsună...

Orbi, fericiţi, în clipele acele

Erau biruitorii sorţii grele, —

Tot mai aprinse sărutări îşi dau —

N'aveau răgaz să cugete la ele,

Nici vreme să le numere n'aveau.

* * *

*O, suflete! Doinеște și tresaltă!
Tu, tu ești fericitul din poveste!
Iar răzătorul chip cioplit de daltă
E visul tău ș'a ta domnișă este . . .
Tresaltă, suflete al meu, și cântă!*

*De astăzi, n'ai șă tremuri singuratec
Și nu vei mai privi, plângând, la stele —
Acum ești numai cântec și jăratec —
Ca ele viu — nemuritor ca ele . . .
Tresaltă, suflete al meu, și cântă!*

*De-acuma, nu te-i mai gândi la moarte
Căci azi, de Ea, nimic nu te desparte . . .
C'un zâmbet, cu o vorbă spusă-alene,
Ea dete somn durerii pământești;
A dat vieții glasuri de sirene —
Umplu întreg pământul de povești . . .
O, suflete al meu! Tresaltă, cântă!*

* * *

*Când fu șă plece, ea-mi șopti: Pe mâne!
Dar mâna mea 'n a ei mult timp rămâne . . .
Nici un cuvânt n'a rupt tăcerea sfântă --
Doar de departe a răspuns șoptirii
Prelungul fluer al priveghietorii —*

*Pe mâne! Iată șoapta fericirii
Ce mână clipele și mișcă sorii ...
Pe mâne! Orișice ungher al firii
Îmi pare că repetă-aceste șoapte.*

*Destramă-te mai repede, o, noapte
În drumul vecinicii!
De ce n'am aripile vijeliei
Să mă înalț la pulberea de stele
Și să le sting, pe rând,
Subt fâlfâirea aripilor mele —
Să vie sfântul «mâine» mai curând!...*

*... Dar zorii rumeneșc: Norocul vine —
El poleește vârful, brazii, coasta,
Și plin de vis s'apròpie de mine ...
De ce nu sânt un zeu în clipa-aceasta!
Orice dureri de pe pământ aş stînge:
Aş izbucni în cântece divine,
Să'mpart la toată lumea care plînge
Salutul unei fericiri ce vine . . ,*

Fii tare, inimă! Norocul vine ...

ÎN FAȚA ALTARULUI

*Fiere-amestecată cu nectar
Mi-ai întins din vecinicul pahar.
Cântă viu în sufletu-mi nectarul:
Tată, și'n pământ te-oiu lăuda!
Fruntea mi-o îngreuie amarul:
Doamne-al lumii, fie voia ta!*

TREI SBURATOARE

*Din larg apus, trei sburătoare
S'au îndreptat în spre Calvar,
S'aducă laudă și dar
Durerii celei roditoare...
Dar cea dintâi veni 'n zădar.*

*Sbură aproape de pământ :
Își căută ceva de hrană,
Și n'avea vreme, nici avânt,
Să urce până 'n vârful sfânt, —
La omul fără de prihană.*

*Iar când s'a șters de tot din sbor,
Venì o ciocârlie 'n ora
Când Crist cereà un ajutor —
Când duhul morții da fior
În sufletele tuturor.*

*Urcă'n văzduh, ca pe o scară,
Și smulse cântec din tărie...
Un imn de blândă primăvară
Îi alină durerea vie :
Îi ajută lui Crist să moară ...*

*E pace, ca'n străvechi altare
Duiosul, sfântul cântăreț
Căzù din slăvi amețitoare ;
Și iată vulturul măreț,
Scăldat în cald apus de soare,*

*Porni din culmi, ca o furtună ;
Dar și-a 'nfrânat avântul, jos,
Tăind cerc larg și maiestos —
Făcând din sborul său cunună
De-asupra crucii lui Cristos...*

ÎN PEȘTERĂ

*De pe tavane 'ntunecate,
Tăcute lacrimi cad mereu,
Și par'că tot sporesc din gieu,
Din mari izvoare depărtate.*

*Șuvițe tainice de apă
Șpre peșteri drum de ani străbat —
Într'una se preling și sapă
Tavanul șubred și 'nnoptat.*

*Dar dupa ani de picurare
S'au închiegat coloane pline .
Eterna bolşii lacrămare
În loc s'o surpe, o susţine.*

*Tot astfel, lacrimi nesecate
În suflete ne-au picurat,
Şi de furtuni nenumarate
Vieaţa noastră-a tremurat...*

*Dar azi, când stau vârtejuri grele
Să ne răpună-orice avânt,
Noi trecem fără păs prin ele
Ş'aproape izbucnim în cânt.*

*Un suflet tânăr ne străbate
Şi ne îndeamna către cer
Din suferinţi abia 'ndurate
Ne-am făurit armuri de fier.*

SPRE BUCOVINA

*Ducând în inimi cântec și 'nchinare
Calatoresc în sfânt convoiu pioșii.
În drum i-adastă codrii vechi, pletoșii,
Doinind minuni din vremuri legendare.*

*Trecutu-i plin de-avânt, de-apusuri roșii..
El stoarce stropi din sufletești izvoare,
Să picure, adânc-cuvântătoare,
Pe locuri unde-au staruit strămoșii...*

*Suceava 'n zări s'a luminat deodată...
Învăluși în slava ei curată,
Ei merg cântând, cu frunțile senine.*

*Tăceți adânc! Pășiți ca'n sfinte-altare!
Să nu-L treziți din visuri seculare,
Să-și vadă sfântul cuib pe mâni străine...*

Ș O A P T E . . .

*Eu i-am văzut cum se pierdură singuri
Pe drumuri fermecate
În freamătul aromitor din crânguri
Șopteau, ca'n vis, cuvinte tremurate...*

*Erà iubirea, visul cel dintâi :
Uitați de tot, ei toate le uitară
Privirea lor nu mai zăreà 'n afară,
Atât erà de plină de văpăi...*

*Iar luna limpede din înălțime
Norocului de-o clipă surâdea,
Trezeà cantări din somn pe câte-o cracă,
Și, bună, și duioasă, poleià
Cărările pe unde-aveau să treaca
Îndrăgostiții ce visau subț ea...*

*Cum mamei care plânge-odrasle moarte
I-s dragi copiii toți ce-i ies în cale,
Și-i mângâie, și plânge, și-i petrece
C'un zâmbet de iubire și de jale,
Tot astfel astrul care n'avu parte
De suflete ce cântă împreuna,
De viață care colcae nebuna,
Da mângâieri perechilor uitate
Senine raze binecuvântate
Cad peste ochi, pe sân, și se opresc
În sufletele celor ce iubesc
Larg seamănă peste întreaga fire
Îmbolduri la viață și iubire...*

*Eu v'am văzut pierzându-vă 'mpreună
Subț bolți înfiorate
Ah, zâmbetele voastre toate, toate,
În sufletu-mi s'adună...*

*Dar une-ori, a-rar, pe gânduri caz ;
 Un demon râde crunt, și râsul spune :
 «Sarmani nebuni ! Jăratecul de azi
 Ca mâine e tăciune...
 Iar inimile care fremateaza
 De viață caldă și de veselie
 Le va 'nghețã uitarea
 Și-or sta departe, fără nici o raza,
 Pustii și mute, ca o colivie
 Din care a sburat priveghietoarea...
 Ca mâine, alte umbre o să-i fure,
 Și vor întinde brațele aiure
 Va trece mut și rece fiecare
 Pe lângã visul lu' de-odinioara,
 Cum trece orbul, fara sa tresară,
 Pe l`nga frumuseți surâzatoare...
 ... Nu știți că va așteapta deșteptarea,
 Nebuni hrăniți cu vise ?
 Și nu simțiți de-acum, ca sarutarea
 E mai puțin decât făgăduise ?..»*

*Dar voi rămâneți surzi la profeție !
 Cântați un în n nebun de veselie,*

*S'acoperiți cuvintele de ghiață !
Iubiți-vă ! Beția de viață
A celor de demult în voi să 'nvie
Aceasta este clipa pentru care
Ne ducem jugul, toți, cu resemnare...*

*Prea trist destinul nostru a părut
Făptuitorului necunoscut,
Și-a plâns de milă, și ne-a dăruit
Această clipă de suspin vrăjit...
Îmbrățișați-vă ! O sărutare
Să fie cea mai pură adorare
Ce din durerea vieții s'a 'nnălțat
Spre Cel ce unul altuia v'a dat ..*

*Înlănțuiți-vă cu sete-adâncă !
Râdeți, cântați, cât ține visul încă
Legăți-vă pe veci cu jurăminte :
În clipa-aceasta, inima nu minte !*

*Și, dacă mâine vrăjile-o să piară,
Nu v'au dat ele 'ntreaga lor comoară ?
Tot ce-a visat pământul vreodată,
Tot ce-ar putea să dea viața toată,
E 'n clipa sfântă care vă 'nfioară...*

*... Se pare că umana nemurire
Au pus-o zeii 'n visul de iubire
De te-a 'mbrăcat natura 'nșelătoare
În purpur, ori în haîne zdrențuite,
De ți-a deschis izvoarele-i vrăjite,
Ori de ți 'ntinde numai cupe-amare,
Tu simți că 'n sfânta clipă muritoare
E totul...*

*După ploaie, stânca dură
Tot mai păstrează câte-o picătură :
Un strop ce licăre abia — și moare ;
Dar în vieața lui de o clipită
Răsfrânge raza vecinică din soare
O lume infinită :
Tot ce-a văzut și o să vază încă
Eterna, muta stâncă...*

C A N T E C

*O, pasare ce-mi vii la geam
Și-mi cânți din zori nebuna,
Ce-mi spui de vremea când plângeam,
În nopțile cu luna?*

*Ce mi-amintești de vechiul dor,
Cernita sburătoare?
De un suspin nepieritor
De-o alba aratare...?*

*Mai bine canta-mi de noroc,
Suind voios în slava
Mai bine adu tânăr foc
În inima-mi bolnava...*

*Ori... ia-mi cu tine dorul greu
Ia-mi sufletul ce moare,
Și du-te, du-te 'n zari mereu,
Măiastră sburatoare...*

*Alearga 'n plaiuri oltenești
Ia mândra fără vina
La mândre case 'mpărătești
Cu geamul în lumină...*

*Privește-al ochilor ei raiu
Surâsul fără nume,
Ascultă tânărul ei graiu —
Și vezi ce pierd pe lume..*

*Și fă-mi din tot un dulce cânt,
Să-l cânti când iese luna
Și-apoi... coboară-ma 'n mormânt,
Mai trist ca totdeauna.*

LEGENDA UNEI STÂNCI

*Subt stânca fulgerată de la limanul mării,
Nu-i undă să nu știe cuvintele pierzării ;
Și numai ăripi negre bat apele ce sună,
Numai chemarea morții răsare din furtună...
O, soră a durerii, plăpândă fericire !
Câte iubiri rănite de asprul vânt al jellii
N'au suspinat, purtate de-a undelor rotire,
Neisprăvitul cântec al vecinicei Ofelii... !
Vai, câți nu-și ispășiră subt stâncele haine
Amara nebunie de-a fi crezul în tine !*

*Pe-aici nu-și poarta pașii, de groază, muritorii,
Nici cerul nu-și trimete, pe-aici, luminătorii,
Căci, pâna unde geme al undelor război,
Apasă neguri grele, ca'n zina de apoi,
De par'ca marea poartă un vecinic vâl cernit,
Jelind vieți, pe care tot ea le-a mistuit.*

*Dar une-ori se face lumină 'n slava toată,
De pare c'ar surâde toți îngerii deodată
Văzduhul, tot, visează iubire, cântec, stele...
Ș'atunci, înduioșată de zâmbetele firii,
Și-aduce-aminte marea de jertfele iubirii
Ș'aprinde în adâncuri un cer și pentru ele.*

A P R I L

*În glas au aiurări de liră,
Pe frunzi un răsărit de zori ;
La șipot, unde `poposiră,
S'au adunat priveghietori..*

*Iar zeul dragostei, April,
Din doua guri făcea o floare
Și fiecare sărutare
O salută din crengi, c'un tril.*

*Visând, cei doi îndrăgostiți
Tot repetau în suflet cântul ;
Atunci, din fundul văii, vântul,
Văzând cât sânt de fericiți,*

*S'a strecurat în crengi tiptil,
Mișcă un ram, zâmbea în soare,
Și-i îngropă sub colb de floare,
C'un râs sburdalnic de copil.*

ÎNSENIȚARE

*Noi ne-am cuprins de-o flacăra curată,
Ce niciodată n'are să apuie —
Și nu furam norocul nimănuie,
Ci în iubire tânără, bogată,
Îmbrățișam pământul, lumea toată...
Și mă 'nnălțam sus, sus, până la tine...
Și'ntâia oară lumea, pentru mine,
Avea numai priviri de bunătate
Eră numai surâs și numai floare,
Așa cum nu o vede fiecare,
Ci numai sufletele 'ngemanate...*

*Tu, mâna mi-ai întins-o de departe :
Meniți sântem să mergem împreună !
Ș'ai pus pe frunte-mi tânără cunună
De sărutări, de viață fără moarte.
Deodată, pravili strîmte și haîne
Te-au smuls vijelios de lângă mine
S'a stins al fericirii ciripit...
Cernit și singur m'a lăsat furtuna,
Dar tot mai port pe fruntea mea cununa
Și strălucirea care m'a orbit.*

*Ce zei au fost atîta de avari ?
Ce pămînteni râvniră la marirea
De-a prigonî cu sete fericirea,
Cînd cei aleși de ea-s atît de rari ?
Cînd noi ardeam c'o flacără curată,
Cum nici în temple nu e ;
Cînd în iubire tânără, bogată,
Îmbrățișam pămîntul, lumea toată,
Și nu furam norocul nimănuie ?*

* * *

*Copilă dulce, vis din altă lume !...
Depart mi-ești, dar sufletu-mi nu geme ;
Nici nu blestēm, mai poate să blesteme
O gură ce-a șoptit cerescu-ți nume ?
Senin renasc și prind a mă'nnălța
În raza ce-mi trimeți din lumea ta.
Ce suflet mi-a 'ndreptat spre culmi senine
Privirile din lumea clipei ? Cine ?
Când focul luptei îmi topeà puterea,
Ce duh a dezvelit,
În sufletul meu rău și chinuit,
A bunătății stea nemuritoare,
Și cine m'a 'nvățat să fiu mai mare
Decât regina lutului, durerea ?*

*Din noapte și din praf renăscătoare,
Senină raza inimii trăește
Și nu cunoaște lege muritoare.
În preajma noastră, astăzi amurgește ;
Dar cine-i cel ce poate stăvili
Atâta dor, cum n'a fost, nici va fi,
Pân'ce pământul se va nărui
În focul unde totul se'nfrățește... ?*

*Și, dacă n'avem clipa cea de față,
Nu ne rămâne a nădejzii stea ?
Tot viitorul, poleit de ea,
Ca mâne—gureș cuib—va răsună
De sfânt înmugurita noastră viață...*

*Destrame-se a gândurilor ceață,
În orice colț zâmbească veselia !
Ce noapte poartă'ntr'însa vecinicia ?
Din mii de nori ce-au lunecat subț soare
Putut-a unul să-i răpească, oare,
Căldura, tinerețea, strălucirea ?
E sfânt și vecinic: ura nu e 'n stare
Să năruie tot ce-a clădit iubirea...*

*...Puteri, ce puneți între noi hotare !
Amenințați, loviți, răniți mai tare !
C'un zâmbet în luminile privirii,
Cu milă și blândețe vă primim ;
Nu tremurăm la gândul nimicirii :
Noi sântem mai puternici: noi iubim...*

PRINTRE LACRAMI

*Am venit, dar fiî cuminte ! Altfel plec, cu jurământ...
...Ce copil ești ! Să te 'ntuneci de o vorbă spusă 'n vânt !
Nu plec, uite !... sânt cu tine. Spune, mult ai suferit ?
Te gândeai numai la mine, drag copil neîmblânzit ?
Că nu ți-a primit o rugă, idolul nu l-ai sfărmat ?
Cu privirile în lacrimi, lui, tot lui te-ai închinat ?
Și nu mă urești ? Nu ? ! Vino, robul meu, stăpânul meu
Pleacă-ți fruntea mai aproape, ochii care-au plâns mereu,
Să-i sarut, să uit de-a-pururi vremea ce ne depărtă
Să-mi rămâie numai gândul că trăesc în umbra ta...*

*O copilă, tu mă mântui, tu mă faci în cer să crez
Și durerile trecute să le binecuvântezi.
Spune, spune înc'odată, murmură-mi de mii de ori
Vorbele ce dau viață, cântecul ce dă fiori ;
E o muzică, pe care o ascuți cu ochii uzi
Și, oricât ai auzi-o, însetezi s'o mai auzi,
Până când îți intră 'n suflet și cu dânsul una face,
Până când viața toată se învâluie în pace
Până când pământul, cerul, tot ce-ai vrut și ai gândit,
Într'o singură lumină se cufundă 'n infinit...*

* * *

*Firea scântee sub lună, râde, pare fericită,
Că-l mai fuse dat să vadă o făptură 'nlănțuită ;
Prahova își mână 'n tăină cântecul adânc pe vad ;
Printre ramuri înflorite raze tremură și cad,
Par'că-s duhuri luminoase, care vin din lumi albastre,
Să asculte mai de-aproape șoapta inimilor noastre ;
Iar o pasăre, cuprinsă de o dulce nebunie,
Pirue în urma noastră, în lumina argintie.
....O, tu inimă fierbinte, suflet care ne 'nțelege,
De-ai putea doini tot astfel nopți de-a-rândul, ani întregi!..
De ce-i cântecul tău, sfânto, vesel cum n'a fost vr'odată?*

*Simți tu răvărsatul zilei? Inima ți-i fermecată?
Ori ai vre un farmec, care ne desleagă viitorul
Și ne spui în cântec vestea, că ni-i fără capăt dorul?
Cântă, cântă innainte! Clopote din sat, sunați,
Și întreg pământul numai la serbare să-l chemați...
Iar tu, vântule, ascultă murmurele din paduri,
Șoapta plină de cutremur de pe buze să ni-o furi
Și, purtând din stâncă 'n stânca vorbe pline de uimiri,
Umple lumea de ecoul sfintei noastre fericiri!...*

* * *

*De l-ai dăruit cu lacrimi, orișicât ai suferit,
Tot îți pare că norocul prea ușor l-ai dobândit...
Aiurit stai lângă dânsul, lauzi mintea 'naltă, care
Puse-o cale-atât de lungă între vis și întrupare!
Cine-ar ști beția luptei și fiorul vieții cine
Dacă lacomle brațe ar fi rodului vecine?*

*O destin! o fericire!.. Vine-o clipă, când înveți,
Că atâtor idealuri depărtarea le dă preț;
Că, de vrei să-ți dea norocul clipe cum n'au fost la fel,
Trebuie să lupți dorindu-l și să suferi pentru el*

*Vecinic inima umană osândită-i să-și măsoare
Cu durerile-alergării fericirea cea mai mare...
Ca și sufletele noastre însetate de o rază,
Mii de flori, pierdute'n noapte după soare lacramează ;
De odată se vestește el, nemuritorul mire ;
Pune 'n creștetul naturii o cunună de mărire
Și, văzând că după dânsul plâns-au gingașele-i roabe,
Lacrămile de pe ele le preschimbă în podoabe :
Intr'o clipă, de pe toate, mii de scânteieri a smult —
Mai puternic strălucește floarea care-a plâns mai mult.*

NOAPTE DE VARĂ

*În apus e luptă 'ncinsă
Între noapte și lumină ...
Ziua 'ngenuchează 'nvinsă
Codrul, apele suspină ...*

*Umbre moi întinde ceața,
Pe când raze scad în zare:
Steaguri lungi plecate 'n fața
Unor oști biruitoare ...*

*Numai taîne pe tot locul,
Noaptea 'nneacă toată valea ...
Vino! Sub salcâmi, norocul
Stă să ne aștepte calea ...*

D U R A L E X

I.

*Ca un artist de-a-pururi nemulțumit de sine,
De mii de ani natura, în setea de mai bine,
Se luptă să deschidă desăvârșirii cale
Și tot mai mult împarte din darurile sale:*

*Dă sufletului aripi și trupului vigoare,
Femeii frumusețe, iar geniului scânteii —
Și pas cu pas se'nnalță eterna creatoare,
Visând să dea luminii un neam de semi-zei...*

*Dar une-ori, de muncă, maestrul obosit e :
Privirea cade'n neguri și dalta e săracă ;
Furat de somnul minții, ca un copil se joacă,
Durând din lut vremelnice făpturi neisprăvite*

*Apoi le pleacă legii de fier : Cei slabi să piară
Să nu le dea viața nimic din câte-or cere !
Dar a venit un geniu al milei, o fecioară,
Ș'a fost înduioșată de-a lor îngenuchiare.*

*Ea vrea să nu mai plângă în întuneric nime,
În orice ochi să vadă surâsul fericirii ;
Din toți să facă vulturi setoși de înălțime
Să vindece cruzimea și rătăcirea firii...*

*Și peste tot norodul ce-a fost menit la'nfrângeri
Ea își ridică dreapta : «Aș vrea să nu mai sângeri ...
Atâtea inimi urcă pe scările cerești
Și numai tu rămas-ai țărânei să slujești...*

*Sus fruntea! E o lume ce n'ai văzut-o încă:
Vieța năvălește cu furia dintâi,
Iar cerul, tot, surâde din pacea lui adâncă—
Spre el, spre el! Cu ochii în raza lui rămâi!..*

*Făclia vieții tale primească iar lumină!
Prea timpuriu o stinge destinul ne'mpăcat!
Ai numai o vieță, și ar fi fost păcat
Să mori fără cunoaște comoara ei deplină...*

*O, dragii mei prieteni! Luptați, cântați, iubiți...
Să faceți o virtute din setea de plăcere!
Rămâneți pururi veseli—nebuni și fericiți—
Drept mulțumire, zâna numai atât vă cere...»*

II.

*Cum cată pruncul mâna să și-o poarte,
Spre tot ce vede: chipuri, năluciri,
Că pentru el nimica nu-i departe
De dulce-amăgitoarele-i priviri;
Așà râvneau la strălucirea toată
Copiii slabi ai neclintitei firi;
Abià născuți la vieață-adevărată,
Cereau pe frunți cununi nemuritoare,
Doreau avânt ca vulturii, măreții
Un freamăt lung de guri, nerăbdătoare
Să soarbă până'n fund paharul vieții...*

*Dar brațele'n curând cad obosite...
Departe-au fost fugarele lumine!
Iar roade ce păreau că vin de sine
Acuma cer să fie cucerite...
În braț și 'n suflet li-i puterea — moartă,
Căci blestemul cel vechiu și azi îl poartă;
Dar în trudiții ochi, în graiu, în vine,
Trăește pururi dorul de mai bine...*

*«Din milă ne-ai clădit o lume dragă,
Dar înțelesul ei ni se ascunde;
Căci încă n'am cules o rază'ntreagă,
Iar de-am râvnit la cer — aripi, de unde?
Puternic curge al vieții dar,
Comori curate ne ațin cărarea;
Ci'n veci pășim spre ele în zadar,
Căci fug mereu, cum se strămută zarea...*

*Nădejdea 'n tine ni-a rămas, divino!
De nu poți tu, ce duh ne-ar ajuta?
Ucigătoarea noastră sete-alin'o,
Sau dă-ne tot din îndurarea ta...*

*Ca o statuie 'n veci nedesvălită
Ne-apare fericirea, doamna vieții,
Dorită pururi, pururi tăinuită
Îndură-te, și rupe-i vălul feții..*

*Muți, înnecați de-a ei lumină nouă,
Picioarul drept plecându-l în țărână,
Vom ține strâns cu brațele-amândouă
Genuchii tăi de marmură, o, zână!
Iar ochii umezi vor cătă la tine—
Va fi o clipă de-adorări senine
Pe care lutul nu o poate spune;
Doar câțiva fericiți o zic din strune—
Noi n'avem decât lacrimi și suspine...»*

*Iar Ea, cu vocea 'n lacrimi înnecată:
«De n'ar fi margini în puterea mea!..
V'am arătat lumina-adevărată
Luptați acum s'ajungeți pân' la ea!...*

*Un veac întreg cu voi de aş rămâne
Şi de v'aş da tot cerul, stea cu stea,
Un adevăr veţi înţelege mâne,
Că fericirea tot nu voin putea :*

*E o copilă dulce şi curată,
C'o lacrimă în ochii ei cereşti —
De toţi s'ascunde, rare-ori s'arată:
Atunci când singur tu o cucereşti...»*

III.

*...Iar tânguirea lor creșteà furtună
Nici zâna nu puteà s'o mai aline ;
Ș'au recăzut în oarba lor genună
Acei ce n'au putut trăi prin sine...
Au sfâșiat și sufletul copilei —
Cât bine semănase ea pe cale !
Și numai flori cernite, numai jale
A răsărit din lacrimile milei...*

*Zeifă, tu, eternă bunătate,
De'i întâlni, în lunga ta cărare,
Robi și nevolnici, suflete'nserate,
Treci înainte, lasă-i în uitare!...
Ființa lor, de când a fost creată,
Robie și'ntuneric numai strâns-a;
Dar este lină și neturburată,
Nici o dorință nu veghează 'ntr'însa
Să nu-i trezești!...*

*In temniți, prin zăbrele,
Străbate raza 'ndepărtatei stele:
Se pare că un duh prin sfinte sfere
Coboară 'n casa morții mângâiere...
O geniu luminos! Ar fi mai bine
Să-i uiți pe-acei ce s'au uitat pe sine...
De ce le chemi trecutu'n amintire
Cu mângâierea ta?
De ce să'nvii cu slaba-ți licărire
Nebuna, vechea dragoste de vieață,
Când nu au drept la ea?
Retrage-ți mângâierea ce-i înghiață!
Apui, apui mai repede, o, stea!...*

CĂTRE INES

(DIN BYRON)

*Nu mai surâde nopții ce 'n mine a pătruns...
Vai, de ce port de-a-pururi o frunte 'ntunecată ?
De ce zâmbirii tale nu-i pot găsi răspuns ?
Cu ochii uzi cerși-voiu Destinului un dar :
Să nu cunoști ce-i plânsul, copilă fără pată
Ori, niciodată lacrimi să nu verși în zadar...*

*Tu vrei să știi ce chinuri și-au stors în mine fierea,
Înveninând izvorul plăcerii pământești.
De ce vrei să descoperi și să cunoști durerea,
Pe care nici tu, sfânto, nu poți s'o îmblânzești?*

*Tu, poate, crezi c'amorul sau ura ce nu iartă
Sfărmat-au lira dulce din sufletu-mi pribeag...
Iubire, ranguri, nume: deșertăciuni șirag —
Nu ele mă făcură să blăstem a mea soartă —
Nebun să fug departe de tot ce-aveam mai drag...*

*Ci-i un urit de moarte, ce naște pentru mine
Din tot ce-aud satu pipăiu cu stinsele-mi lumine
Frumosul nu-mi mai place; iar ochii tăi chiar ei
Abia mai au un farmec de-o clipă 'n ochii mei...*

*De-ar ocoli cu anii pământurile toate,
Să fugă de el însuși nici un pribeag nu poate
De-a-pururi simt pe suflet un aspru biciu de rele:
Neadormitul demon al gândurilor mele...*

*Să scânteie plăcerea în ochii fiecărui !
Să guste alții 'n tihnă din cupa ce le-o dăruî !
Râzând, plângând de multul fior și nebunie,
Viseze că norocul va ține-o vecinicie —
Ci eu atât aş vrea :
Să n'aibă-o deșteptare asemeni cu a mea...*

*Eu cată să cutreer ținut după ținuturi
Și-al amintirii blăstem să mă urmeze 'n drum...
Zadarnic fug de dânsul, în van încerci să-l scuturi :
O mângâiere numai mi-a mai rămas de-acum :
Să știi — de-ar fi să 'ntâmpin un nou potop de rele
C'am încercat o dată pe cel mai greu din ele...*

*Dar care mi-e restriștea, mă 'ntrebi ? Ah, nu 'ntrebă !
Mai bine sfântul zâmbet pe chipul tău reădu-l...
O, suflete, zâmbește mereu și nu cătă
Să rupi un vâl, sub care găsi-vei numai iadul.*

CHEMARE...

*Privește!... Cerul semănat cu stele —
Chip purtător de zâmbet și de vise —
Înseninează pământești abise,
De mult ce caută cu drag la ele;
Și toată fericirea lui senină
O 'ntipărește pe pământ și mare —
Și iarăși lutul omenesc tresare,
Tinzându-și dornic brațele 'n lumina...
Surâzi, șoptești, tot sufletul aieve-i —
S'a risipit cu mirosul din floare.*

*...Așă eră, când pieptul cald al Evei
A tresărit de 'ntâia 'nfiorare.
Și tot aceleași raze o scăldară
Pe Gretchen, când, robită, birnită,
A răsărit la geam, cătând afara
O umbră și temută și iubita,
Și 'n strigăt de porniri biruitoare,
Plecată peste marginea ferestii,
Căzû cu mlădierea unei trestii,
La pieptul celui fără de iertare.*

* * *

*O, noapte albă, soră cu iubirea,
Atât de fericită și bogată,
Ai strălucit și pentru mine-odată,
Când ochii mei îți răsfrângeau zâmbirea.
În părul meu jucau luciri din stele,
Iar sufletu-mi se înfrățeà cu toate
Garoafe tremurau împurpurate,
În creștetul fermecătoarei mele.
Și valurile lumii, amândoi,
Le despicam, neștiutori de ele —
De-ar fi venit chiar noaptea de apoi,
Tot n'ar fi șters surâsul vieții mele.*

*De-atunci, pe visul nostru departarea
A troienit atâtea clipe reci
O, noapte albă, soră cu visarea,
Eu te credeam pierdută pentru veci !
Dar astazi mă privești din nou în fața
Prin mii de ochi ce scapără scânteii;
Același dor, aceeași caldă vieața
Îmi poarta pașii către casa Ei...
Și țese iar aceeași primăvară
La visul început de amândoi..
O, suflete al meu ! Aleargă, sboară
Pierduta noapte vine înapoi...*

*Ce zeu și-a 'ntors privirea spre pământ,
Atât de fericită și senină,
De se răvarsă-atâta farmec sfânt
Din tronul lui, spre globul cel de tînă,
Și-a pus în aer zâmbete fugare
Și dor în inimi de priveghietori,
Iar în făptura ta ne'ncăpătoare
Atâta nesfârșită adorare,
Că se răvarsă 'n lăcrămi și fiori,
Și plângi pierdut și tremuri și nu mori!*

*O, vino, steaua mea! S'a stins acum
Și cea din urmă lampă la ferești,
Și nu mai vezi, pe zidul de la drum,
Cum scad și cresc lungi umbre omenești.
In mândru 'mpodobitele balcoane
Și cea din urmă șoaptă a murit —
Doar somnul, plutitor în nesfârșit,
Imparte răzătoarele-i icoane....*

O, vino, vin! e ceasul de iubit!

*Subt uriașa aripă 'nstelată,
Tot necuprinsul tace fermecat —
Doar de departe vine tremurată
O doină de drumeț întârziat.
Asculț'o cum descrește și cum moare,
Sorbită 'n pacea largă de sub cer:
Sânt grijile ce zboară spre uitare —
Așa s'or stinge vechile dureri,
La pieptul tău de foc, suspinătoare!*

O, vino, vin ! cuib cald de mângâieri !

*Nu simți cât de aproape e iubirea,
Copila mea ? N'auzi în jur de tine
Chemări întretăiate de suspine ?
De m'ai uitat pe veci, în drumul jelei
O clipă doar alină-mi pătimirea
Dă la o parte àripa perdelei
Și-arată-te, în toată strălucirea !
Uimit de luminoasa-ți arătare,
Să te culeg adânc în ochii mei
Și, coborînd pleoapele-arzătoare,
Pe veci să 'nchiu icoana ta în ei,
Ș'apoi să mă cufund din nou în noapte...*

O, vino, vin, cu stinse, calde șoapte !

*Dar ruga mea n'ajunge pân' la tine —
Ca niște pasări triste, aiurite,
În geamul tău bat doruri și suspine,
Și iar se pierd în noapte, ostenite.*

*Dormi tu, iubita mea? Dormi lin, dormi lin,
Pierdută în visări amăgitoare!
Eu ți-aș trimite-o șoptă, un suspin,
Sa-ți spue inimii, cu 'nfiorare,
De-un vis mai drag, de nebunii divine,
Dar șopta mea n'ajunge pân' la tine!
Dormi lin, dormi lin, iubita mea, visează!
Cum nu sânt serafimul tău de pază,
Să te privesc cum dormi suspinătoare,
In focul tinereții,
Și, auzind a dragostei chemare,
Să te trezesc din somn cu-o sărutare,
La visul cel dumnezeesc al vieții!*

* * *

*...Dar ce luminează-apare la fereastră?
Ce mână albă flutură 'n perdele?
O, stelelor, ce-i stralucirea voastră,
Pe lângă zâmbetul alesei mele?
Tăceți de tot, voi vânturi șoptitoare!
Ea spune un cuvânt tăceți, tăceți!
Din buzele ei dulci, tremurătoare,
Pornește-acum un sol puternic, care*

*Aduce mii de morți sau mii de vieți.
...Și tăinic stelele au prins cuvântul
Și-l repetară 'n crânguri cântăreții,
Și din adânc a tresărit pamântul,
Simțind din nou în el scânteia vieții.*

P R O M E T E U

(DE GÖTTE)

*Încarcă, Joe, cerul tău
Cu nouri în mânia!
Ș'asemenea unui copil
Ce-abate scaiul pe poteci,
Deprinde-ți apriga mânia
Trăznind stejari și piscuri reci!
Dar niciodată n'ai să potopești
Pământul meu iubit,
Colibă mea, la care n'ai clădit,
Și vatra mea,
Al cărei foc
Mi-l pizmuești...*

*Eu nu cunosc, o, zei, în toată firea,
Neam mai sărman ca voi —
Și nici va fi!
Voi vă cârpiți viața zi cu zi,
Hrănindu-vă mărirea
Cu-al jertfei bir,
Cu fumul rugăciunii,
Și ați pieri de foame, de n'ar fi
Copiii, cerșetorii, toți nebunii
Îngenunchiați nădejzii și minciunii...*

*Pe când eram copil,
Și nu știeam ce cate mi-e ursită,
Imi îndreptam privirea rătăcită
Spre soare, ca și cum într'însul
E-un suflet ce mi-aude plânsul,
O inimă ce se îndură
De cel răpus de chin și ură.*

*Ce duh mă ajută 'mpotriv'a
Titanilor trufie?
Și cine-mi mântui vieața
De moarte?
Din sclavie?
Nu le-ai făcut prin tine însă-ți, oare,
Tu, inimă sfânt-arzătoare?
Și, înșelată, n'ai adus
Zadarnice cântări de mulțumire
Și jertfe Adormitului de sus?*

*Să te ador pe tine, eu?
De ce? Ai alinat vr'odată chinul
Celor ingenuchiați?
Ai șters vr'odată ochi înlăcramați?
Puternica Vecie și Destinul,
Stăpânii tăi ș'ai mei,
Nu m'au creat pe mine, ca pe zei?
Crezi tu că voiu urî vieața, poate,
Și pribegî-voiu prin pustiuri grele,
Fiindcă florile visării mele
Nu pot să lege toate?*

*Aici rămân — și voi zidi mereu
Făpturi de oameni, după chipul meu —
Un neam la fel cu mine :
Să sufere, să plângă, să muncească,
Și să se veselească,
Și să se uite cu despreț la tine —
Ca mine !*

CĂTRE PACE

O, zee!

Nu-i printre noi un suflet, să nu poarte

Dorința pământescului tău rai.

Spre tine'ntindem dreapta toți, dar, vai!

Trecutul plin de lacrimi ne desparte ;

Tot fulgeră, de dincolo de moarte,

Însângerata spadă-a lui Mihai . . .

Iar la lumina ei, cetim deodată

*Și slava și durerea noastră toată:
Măreț, fulgerător, dar fără ură,
Veni — și s'au plecat supuși Carpații,
Ș'o clipă, după un mileniu, frații
Viu mânilor și'ntind: se cunoscără...
El a căzut, răpus de-a nopții gloată,
Și-ai lui s'au risipit tăcuți, în cete;
Dar mânilor ce s'au atins odată
Se caută și azi, cu vechia sete.
El a căzut, dar visul lui nu moare:
Din groapa-i tăinuită, crește-o floare,
Mereu se'nalță floarea'n lăcrămată
Și-a ei mireasmă umple țara toată...*

*Ia-ți sborul înapoi! În fiecare,
Trecutul plin de răni e încă viu:
Domnește'n toți un duh de răzbunare,*

*Vii prea de timpuriu:
De-ar amuți în mână noastră durda,
Ce-ar zice sfânta umbră de la Turda,*

*Al neamului străjer?
Ce-ar glăsuî strămoșii din morminte,
Când am uită dorințele lor sfinte?*

*Ia-ți sborul către cer!
Iar, când vom vindeca străvechea rană,
Când visurile fi-vor intrupate,
Iar nedreptăți de veacuri răzbunate;*

*Noi cei dintâi din lumea pământească
Cu flori te-om aşteptă,
Cu doine vom chemă cereasca mână:
O, zee! Vie'mpărăţia ta,
Să ne păzeşti a neamului icoană . . .*

II.

*Înnăbușite glasuri vuesc ca din pământ.
Tot crește-adâncul mormur: Zadarnic vii și-atunci!
Noi sântem închinații mântuitoarei munci,
Dar rodul trudei noastre se risipește'n vânt . . .
O, zee! Cei puternici ne pun în jug de prunci,
 Și anii trec zadarnic,
Căci nu-i a noastră casa pe care o zidim;
Pământul, pentru care am plâns și suferim,
Pe noi ne'ngroapă numai; iar pentru ei e darnic;
Chiar pe Isus, ce-odată s'a coborât pe lume,
Să plângă împreună cu cei îngenuchiați,
Pe El chiar, ni-l furară, și azi, în sfântul nume
Cel tare'mpilă slabii, iar fratele pe frați.*

*O zee, fruntea noastră, plecată de furtună,
Cu florile durerii destinul o'ncunună ;
Și totuși, noi ne-am duce, tăcând, robia grea,
De n'ar fi cruzi să rădă, când plângem; de-ar avea,
O vorbă, o privire ce ne-ar pricepe chinul,
Atunci în noi revolta nu și-ar înfige spinul,
Și'n ceasul de pe urmă al vieții, i-am iertă . . .
C'un semn, c'o mângâiere, ne-ar îmblânzi amarul,
Căci nici eterna viață ce ne-o șoptește-altarul,
Nici sorii ce descoper un colț din univers,
Nimic nu prețuește cât un fior de milă —
Cât clipa sfântă'n care o mână de argilă
A mângâiat o rană și-o lacrămă a șters . . .*

*O, zee! Dacă sceptru-ți va fi să'ncremenească
În formele de astăzi viața pământească,
Rămâi mai bine'n lumea visării ne'mplinite!
Ce bine-aduci tu, oare, mulțimii oropsite,
Cruțând-o de popoare asupra-i ridicate,
Când îi rămân acasă călăi în chip de frate . . .
Vii prea de vreme. Omul e încă slab sau rău,
Nedemn de raiul tău. . .*

*Dar vor apune zeii tirani, de la o vreme,
Și nu va fi pe lume nici sclav, nici domnitor,*

*Ci pân'atunci pământul, visând de viilor,
Asemeni unui suflet ce de păcate geme,
Va trebui să-și facă osânda'n Purgator :
Cu torțe-aprinse robii, sburând din loc în loc,
Vor îmbrăcă pământul într'un vestmânt de foc ;
Vijelioase flăcări vor mistui palate,
Vor șterge orice urmă din vechea nedreptate,
Și pân'n bolți vor crește, cercând la cer intrare...
Iar, când se va desface de-a lor îmbrățișare,
Pământul, vechiul tată, va fi ca renăscut,
Va scutură, c'un geamăt, robia din trecut...
Atunci, de pretutindeni va curge viață nouă.
În orișice ungher,
Copii cu ochii umezi de a nădejdei rouă,
Cu brațele întinse te vor cerși din cer*

III.

*O, zee! În nădejdea minunei, cine știe
De câte ori pe cruce va mai muri Isus?
Și mulți din noi găsi-vor o moarte timpurie:
Îi va ucide dorul de pace și frațe —
Întinderea de brațe spre umbra ta de sus...
Dar dacă ești aievea așa cum te visăm,
Și dacă după veacuri putem să te'ntrupăm
Prin lupte uriașe și jertfe de eroi,
Atuncea nu se plânge nici unul dintre noi.
Ce este o durere și-o lacrămă ce'nseamnă,
Când tânăra nădejde la luptă te îndeamnă?
Și ce-i să cazi, când viața n'o pierdem în zadar,*

*Când trupurile noastre sânt pietre de altar,
Când fiecare știm,
Că făurim o lume ce-o vor primi ca dar
Acei ce nu sânt încă și totuși îi iubim ?*

CELEI AȘTEPTATE

*Ades, pe mare, luna 'ngândurată
Sub vâl de nori alunecă tacută,
Dar marea tot o simte și, sbătută,
Spre dânsa, vuetând, se 'nnalță toată . . .*

*În zarea viitorului pierdută,
Așă-mi plutești în taîne 'nvesmântată,
Dar sufletu-mi se sbate și te cată,
Iar gândurile mele te sărută.*

*Dar, de e scris să-mi fii în veci departe,
Să fugi de umbra mea, cum fugi de moarte,
O rugă am : Prin visul meu când treci,*

*Să te oprești în loc, surâzătoare,
Și să-mi lipești pleoapele mai tare :
În veci să dorm, să te visez în veci . . .*

PĂRÂUL ȘI FLOAREA

*Părâului se tânguește-o floare :
Ce blând erai în vremuri mai senine !
Purtai în unde numai desmierdare.*

*Plecata peste valurile-ți line
Aveam tăria pururi lângă mine,
Iar noaptea-mi coborai și-o stea pe-aproape ;*

*Vorbind mereu de cer, de paradisuri,
Îmi strecurai în suflet foc și visuri
Și mă lăsai cu umede pleoape.*

*Și mă plecam robită desmierdării,
Mireazma mea o dăruiam suflării,
Și zi cu zi te-aveam mai drag, blajine.*

*Căci steaua mea trăia numai prin tine
Și tu-mi trezeai viața fără nume —
Nelămuritul sbor spre altă lume ;*

*De-aceea îți iertam, când, plin de teamă,
Îmi murmurai cuvinte de iubire —
Ci tu erai copil și nu-ți dai seamă...*

*... Dar vremea ți-a răpit acea blândețe ;
Tot crești mereu, și, fără stăpânire,
Azi îmi arunci cuvinte îndrăznețe ;*

*Azi, cerul meu numai a-rar se-arată, —
De mult ce plângi și te frământă în spumă,
Mi-e fața 'n veci de lacrimi râurată ;*

*Iar când vorbesc cu steaua mea, vâltoarea
Îmi fură vorbele și le sugrumă —
Și astfel tu ne turburi sărbătoarea...*

*Tot plângi, și chemi, și blăstemi : Vino ! Vină !
Și tot mă 'ndoi... Dar ce sânt eu de vină,
Că tu îți fărâmi trupul în vâltori ?*

*Și pentru ce-aș porni cu tine 'n vale?
Să văd cum oglindești tot alte flori,
Plecate peste zâmbetele tale?*

*Prefă-ți în aburi picurile grele,
Și pulberă-ți în vânt durerea toată,
Și uită-mă singurătății mele!*

Mi-e dor, mi-e dor de tihna de-alta-dată!...

* * *

*Secă izvorul, cu durere mare,
Ca să 'mplinească ruga ei fierbinte
Dar cine nu ascultă-o rugămintă,
Chiar crudă, ce-a pornit de la o floare?*

*Fugi nebun pă râul ; dar cu dânsul
Se şterse şi a cerului icoană
Şacolo unde-şi legănase plânsul,
Adânc brăzdată-i glia, ca o rană...*

*Pe ţărm pustiu jeleşte-acum o floare :
O, Doamne, unde mi-e pribeagul oare ?
Hrăniţi-l, norilor, cu răpezi ploi !*

*Cu glas de neodihnă să se plângă,
Să mă lovească, mijlocul să-mi frângă
Dar să-mi aducă cerul înapoi...!*

L O G O D N A

*...Tot aurul luminii îți cade'n păr, pe față...
Apari biruitoare, ca 'ntâia dimineață —
O, vis al vieții mele, ce-o clipă mi-ai zâmbit,
Mergi pururi în lumină, etern sărbătorit!...
Și, dacă eu mă 'ntunec, uitat, necunoscut,
Amara desnădejde de a te fi pierdut
Mi-o va'mblânzi credința că te voiu ști mai bine
Mai sus, mai fericită decât ai fi cu mine...*

*Acela ce se leagă tovarăș umbrei tale,
Frumos ca un Adonis ți-a răsărit în cale.
Aceleași sfinte doruri pe amândoi vă'mbie,
În ochii tăi mari, limpezi, râd zori de bucurie —
Și eu mă uit pe mine, și 'n gândul meu aș vrea
Să cresc norocul vostru cu fericirea mea ;
Și nici un semn iubirea-mi trecutului nu cere —
Doar inima, nebună, se sfâșie 'n tăcere...*

*Plecat spre tine, robul, cu inima vrăjită,
Îți spune vorbe pline de taînă și ispită ;
Îar tu zâmbești, ca 'n visuri, ș'aprinsă de noroc
Pecetluești iubirea-ți cu gura ta de foc...*

*...Nu te uită că ochiu-mi s'aprinde peste fire,
Că sufletu-mi se rupe de-atâta fericire —
Nu te uită : sărută-l, sărută-l înainte —
Simțire-aș gura morții pe fruntea mea fierbinte !...*

Z E C E M A I U

*S'aprind lumini lângă lumine
Și flutură steag lângă steag —
Te simți mai viu, mai bun, și-ți vine
Să 'mbrățișezi pe toți, de drag.
E ziua neamului ne'nvins —
E Zece-Maiu. Tot cerul pare
Un lampadar imens, aprins
Anume pentru sărbătoare.*

*Târît de valuri fericite,
Mergi fără țință, n'ai popas...
Trăsuri și care înflorite
Abia străbat pe străzi, la pas.
Subt arcuri vii de lampioane
Tot curge lumea, pe 'ndelete —
Copii și zâne din balcoane
Împart surâsuri și buchete.*

*E râs, e farmec, e mișcare...
Rachete — crainici luminoși —
Se 'ntrec să cheme la serbare
Pe zeii toți și pe strămoși.
Și'n seara-aceasta sfântă, plină
De amintiri și de mister,
Durează drumuri de lumină
Între pământ și între cer...*

*Părtaș al fericirii sfinte
Stă Luminatul Craiu de-o parte —
Deodată-i fulgeră prin minte
Vedenii dintr'un câmp de moarte.*

*Un gând a prins să-l înfioare
Și ochii lui se umeziră :
De la obșteasca sărbătoare
Lipsește acei ce-o pregătiră...*

ZILE DE DURERE

I.

*Din ce pământ revine oastea oare,
De sângele a mii de vieți stropită?
Văd flamuri — dar nu-i una zdrențuită;
Văd șoimi — dar nu mai cată țință 'n soare.*

*Cum? N'o primesc cântări de sărbătoare?
De ce stau toți cu fruntea grea, cernită?
Nu-și mai cunosc oștirea strălucită?
Nu-i nimeni să-i arunce 'n drum o floare?*

*O, țară! Astfel îți primeai vultanii,
Când se 'ntorceau pe vuetul furtunii
Biruitori? O, mamă! Unde-s anii,*

*Când acvila îți aducea în ghiare
Fâșii de raze smulse semilunii,
Ori lauri din cununile maghiare?*

II.

*Depart, 'n țara holdelor bogate,
Acolo unde foamea e regină,
Au fost furtuni și sânge fără vină,
De la bordeie până la palate...*

*Iar astăzi, pare liniște deplină;
Dar din adânc vin glasuri înecate,
Vin rugi, blesteme, cereri de dreptate...
Drumeții trec grăbiți și se închină.*

*O, soare al iubirii, soare sfinte!
Pân' nu pătrunde 'n vechile morminte,
Răsai deasupra sângelui bogat!*

*Usucă iute câmpurile roșii,
Să nu priceapă 'n groapa lor strămoșii
Al cui a fost — și cine l-a vărsat.*

III.

*Dreptate! Ochii plânși cer sa te vadă.
De ce ne uiți? Nu mai trăești tu, zână?...
Temutul Zeus căzû a vremii pradă
Și fulgeru-i se stinse în țărână;*

*A Venerii făptură de zăpadă
Încet, încet, s'afundă în ruină...
Apună toți!... Tu, nu lăsa să cadă
Din mâna-ți rece cumpăna divină.*

*Iar de-i pieri sub pietre, ca profeții,
De dincolo de negrul țărni al vieții,
Înnalță spada ta, nestrămutat.*

*Dispară-o lume, tron de tron să ardă;
Dar nici o lacrimă să nu se piardă
Din plânsul și din sângele vărsat!*

S O N E T E

*.Spre pruncul ei, spre unicul ei bine,
Mereu se pleacă mama, zâmbitoare
Și iată ... cel dintâi surâs apare,
Ca'n vis, în colțul gurii lui divine.*

*În veci și eu, învins de adorare,
Ți-am îndreptat priviri de patimi pline,
Și inima ce dormită în tine
Se'ncinse de a mea înflăcărare.*

*Și-mi înfloreai în suflet tot mai dragă
Curată ca surâsul dimineții,
Călăuzind vieața mea pribeagă ...*

*Dar a venit un craiu din zări străine:
Doinind îmi smulse trandafirul vieții,
Iar spinii i-a uitat în piept la mine.*

II.

*Când veți ajunge mâne 'n țări străine,
Să te 'nconjori de răs, de voie bună;
Cu sufletul în tremur, ca o strună,
Să nu mai știi de lacrimi și suspine.*

*Și să mă uiți de tot—că tu ești bună,
Și de-ar ajunge plânsul meu la tine,
Tu n'ai cunoaște fericiri depline,
Căci mila va veni să le răpună ...*

*... Iar eu voi alina tot chinul meu,
Gândind că într'un colț bogat din fire
Tu dintr'un muritor creezi un zeu ;*

*Că 'n lumea noastră plină de jelire
A izvorât un strop de fericire,
Din inima ce-am deșteptat-o eu ...*

S A R C O F A G U L

— DUPĂ VRCHLICKIJ

*O, Hellas, fara artei ș'a setei de viață,
Ce-adânc străbați în lume cu razele mării!..
Apollo, zeu ce rupe a veacurilor ceață,
A sărutat Hymetul, în sunetele lirei,
Și aur strecurat-a în mierea de pe vale,
Ș'a pus căldură 'n inimi, și vinuri în pocale*

*Salut, pământ senin!..
Apollo mai trăește
Și vesel aurește
Paharul ceți 'nchin....*

.... De mult, într'o ruină, văzuî un vechiu cosciug,
Și, până azi, spre dânsul gândirile îmi fug,
Mânate de furtună, asemeni unui stol
Pe sbuciumata mare a vieții dând ocol.
Și mă gândeam cu groază, că nu e nici o punte
Să lege-albastrul slăvii cu hăul mării crunte ;
Că fericirea noastră — o stea în fundul mării
E visul unei clipe și rodul întâmplării...
Și nestatornicia norocului mă'nghiață...
Ce zeu hain dă lumii osândă la viață ?
Și pentru ce eterna minciună a nădejdi,
Când orîce clipă este o cursă de primejdii ?
Iar când, în susul scării, o treaptă-a mai rămas,
De ce se frînge treapta, la cel din urmă pas ?

Cum, oare, troeni-voiu a poeziei floare
Pe vâlul ce ascunde genuni îngrozitoare ?
Și'n ce chip asprul viscol al soartei omenești
Să-l împlânzesc cu sunet de harpe îngerești ?
Cum să'nsein eu chipul Meduzei, — și cum, oare,
Voiu da durerii oarbe un nimb de resemnare ?
Sub raza cugetării, credința cum s'o predici,
Și cum să sbori, când lutul te-a încărcat de piedici ?
Nu-i farmec să 'nfrațească acești eterni vrăjmași !..

*Privește doar o clipă sicriul de Carrara!
Cununi de mazăriche îi împletește Vara;
Iar nimfele blajine și sătirii trufași
Sus, pe capac, s'adună în chipul mândrei hore,
Purtând în bucle brune cununi multicolore.
Năuntru zace mortul; afară, 'n ritm de danț,
Se rupe, se reface înfloritorul lanț...
Năuntru doarme mortul; afară, îndrăzneții
Cer nimfelor sfioase comoara tinereții...
Năuntru scrum; afară, e cântec, chiot viu,
Și, desfidând orbește neantul din sicriu,
Bogată, caldă, vie,
Vieața izbucnește în valuri de-armonie...*

CÂNTEC DE NOAPTE

*Repezind în ramuri
Lacrime șirag,
Taîníc trece vântul
Prin păduri de fag.*

*Falnic freamăt vine
Pe înnalte căi,
Crește, se răvarsă
Până 'n fund de văi:*

*Pare ca e glasul
Unui vechiu profet,
Din a vremii umbră
Izvorând încet.*

*În puterea nopții,
Fulgere sclipesc
Și-mi descoper vârful
Care se clătesc.*

*Nevăzut, în umbră,
Plânge Jiul, greu :
Pare că răspunde
Sufletului meu.*

*Vântule, copile,
Codrii ce-i trudești ?
Ce-mi tot spui de jale
Și-mi tot prorocești ?*

*Dă mai bine àripi
Dorului pribeag,
Sa usuce plânsul
Mândrelor din prag !*

*Fulgere, voinice,
Ce-mi tresari din greu?
Ce-mi arăți cărarea,
Ca s'o pierd mereu?*

*Vin'mai bine-odată
Lin, nemărginit,
Și-mi așterne drumul
Dorului grăbit !*

*Colo 'n văi e-o casă
Albă ca de nea :
În pervazul ușii
Stă iubita mea.*

*Iși trimete'n noapte
Sufletul trudit
Chipul în lumină
Pare zugrăvit.*

D O R

*Pustii sânt țările străine —
De ce-am plecat de lângă tine?
Când tu ești binele meu unic,
În triste zări de ce mă'ntuníc?*

*Necunoscute, oarbe genii,
În graiul dulce al sirenii,
M'au rupt de îngeru-mi de pază,
Pe drumuri fără nici o rază . . .*

*Și-a vieții tale stea, iubito,
În giulgiu de nori au învălit-o :
In suflet bun ca o icoană
Deschis-au ne'mblânzită rană...*

*Trist, încărcat de plâns, ca norul,
Jelește-acum în mine dorul ;
Dar toate lacrimile mele
De s'ar schimbă'n eterne stele,
Tot n'aș putea răscumpără
O clipă din durerea ta.*

*... Au cine-a spus că depărtarea
E soră dreaptă cu uitarea ?
Nici despărțirea, nici mormântul,
Nici Cel ce ține 'n mâni pământul
Nu pot să puie'mpotrivire
Acolo unde e iubire..
Renaște sufletu-mi, din pară,
Ca pasărea cea legendară,*

*Și mândru își pornește sborul
Spre sufletu-ți, mântuitorul...
În ceasul nostru de'ntâlnire
Sălbatec plâns va fi prin fire :
La dorul meu de ani, nestinsul,
Va da răspuns tot necuprinsul —
În larg va cuvânta mereu
Furtuna sufletului meu...*

*Când nourii au să detune,
Eu suferința mea ți-oiu spune ;
Când va sclipi sub fulger firea,
Atunci mi-oiu spune eu iubirea ;
Când tot trecutul vei uita,
Blând două guri se vor cătă :
Se vor cătă, vor tremură, —
Închișii ochi vor picură.*

*Pe pieptu-mi mâna ta vei ține
Răni vechi, răni mute să se-aline...
Stejarii de furtuni s'or frânge
Noi mai puternic ne vom strânge,,*

*În tresărire de lumine,
Atât de-aproape te voi u ține,
Că trăsnetul de-ar fi să vie,
Am rade de a lui mânia.
Căzând pe unul, din înalt,
El ar lovi și pe cellalt,
Dar răzvrătirea lui deșartă
Tot n'ar putea să ne despartă.*

*.
Se'ntreabă inima-mi pustie :
De ce-am pornit în pribegie ?
Când tu ești singurul meu bine,
De ce-am plecat de lângă tine ?...*

FLOARE ȘI GENUNE

*Alături de genuni răesai, o, floare,
Și pari a fericirilor icoană ...
Ce mână te-a sădit, încrezătoare,
Pe margini de prăpastie dușmană ?*

*Din adâncime, lelele-ți cântară
Chemări ispititoare, ca 'n povești ...
Și râd fermecător — și cântă iară ...
Tu le ascuți, senino, și 'nflorești.*

*Asupra ta, prin neguri și furtună
Al morții duh adese a trecut —
Ce farmece te-au ocrotit, ce scut,
De n'a putut nici el să te răpună?*

*Ca un răspuns al lumii pământești
La zâmbetul de stele al lăriei,
Tu te ridici din lumea vijeliei,
Privești văzduhul, cerul—și 'nflorești...*

* * *

*O, floarea mea! Cu tremur și uimire
Salut avântul tău spre fericire.
De unde l-ai desprins, din ce lumină,
Surâsul dulce, plutitor în vânt?
Cum ai putut rămâne tu senină,
Nesocotind prăpastia vecină,
Ce pentru muritori ar fi mormânt?
Noi, de la rob la purtătorul stemei,
Trăim mânași în veci de dor aprins;
Dar cea mai slabă fâlfâire-a vremii
Ne sbate facla vieții pân'la stins ...*

*... Noi alergăm, sburăm spre-o rază sfântă,
Pe care-am vrea s'o coborîm în viață ;
Dar cea mai slabă piedică ne 'nghiață,
Și numai gândul luptei ne 'nspăimântă...
Și ne 'nturnăm în propria ruină,
Cu inima 'nnecată de suspin —
Nebuni și orbi! De teama unui spin,
Lăsăm să moară roza pe tulpină ...*

*Noi preamărim umana 'nțelepciune —
Și care-i este rodul?... Făurim
Atâtea umbre și 'ntrebări bune,
Prin care-a vieții spaimă o mărim:
Ce-i moartea? Pentru ce împărățește?
Ce ne așteaptă mâne? mai târziu?
Ce-i taîna care pururi izvorește
De dincolo de leagăn și sicriu?*

*Și astfel viața ni se risipește:
În mâna care tremură de teamă,
Paharul darului ceresc se varsă
Și, până să-l lipim de gura arsă,*

*E gol — sau plin de-a lacrimilor vamă...
Nebuni și orbi ! Nepricepuți ca vântul !
Noi singuri, noi, ne adâncim mormântul !*

* * *

*...Ci tu rămâi de-a-pururi zâmbitoare,
Neturburată de-al genunei glas —
Sălbatecă și neștiută floare !
Surâsul tău în suflet mi-a rămas...*

*Aș vrea să mă avânt în lumi senine,
Dar țelul este sus și drumul greu ;
Ce mult aș vrea să te răpesc cu mine
Să te sădesc adânc în pieptul meu ...!*

*Tovarăș drag ! Când voiu păli de jale,
Străbate-mi gândul cu mireasma ta ;
Când inima va tremură în cale,
Inclină-te, tovarășe, spre ea
Și spune-i taîna fericirii tale ...*

*Învăță-mă desprețul de primejdii,
Și voiu aprinde candela nădejzii,
Pe marginea mormintelor flămânde ;
Dă-mi tu un cer spre care să privesc,
Când de asupra inimei plăpânde
Ai suferinții vulturi se rotesc ;
Și'ncrezător în ziua care vine,
Din orice lacrimă mi-aș face-o stea...
Aș înflori, aș străluci ca tine —
Aș fi însuși norocul, floarea mea !*

À M O R

I.

*Amor, drag copil cu toane,
Se-abătii și pe la noi
Două aripi diafane
Fâlfâeau pe umeri goi...*

*Raza lunii visătoare
Din argint îi țese straie,
„De ce fug din cale-i, oare
Mândrele, numai văpaie?”*

*Mai sfioase, mai şirete,
Îşi duc mânila la faţă,
Dar, prin degete, cu sete,
Îl privesc, arzând de viaţă...*

*Numai o frumoasă, care
Pătimise pe-al lui rug,
Ocolea fără crezare
Dulcele lui vicleşug:*

*«Cel ce-a pus pateri în tine,
Să aprinzi în inimi dorul,
De-ţi luă, copile, sborul
Şi-ţi da ochi—eră mai bine...»*

*Râde El: Răutăcioasă!
Mă răneşte vorba-ţi grea —
Ai noroc că eşti frumoasă;
Altfel, zău, m'aş mânia!*

*Dar... ca'n veci să nu-ți învie`
Zâmbetul cel nemilos,
Răzbunarea mea să fie :
Să 'ntâlnești pe Făt-frumos...»*

II.

*Și, deodată, ea tresare,
Fața ei răsfrânge foc —
Un voinic în drum îi sare
Ș'o cuprinde de mijloc.*

*Mai de voie, mai cu sila,
Ea-l urmează pe cărări
De-a lui calde aiurări
Biruită-i iar copila.*

*Se trezesc săruturi mii
Și se sbat la gura-i mică:
Gingași pui de turturică
Prinși la cuibul lor, de vii.*

*..Plâng de drag, își spun pe nume,
Lacomii sufletele-și sorb
Și se 'nnalță peste lume,
Binecuvântând pe orb...*

III.

*Însă zeul nestatornic
Lângă ei viclean se plimbă...
Pune mânilor pe ornic
Și răpède-a vremii limbă.*

*Și pe când ei se răsfață
În puterea lui măiastră,
El, suflând pe a lor față,
Îi aduce 'n lumea noastră.*

*Sboară-apoi rîzînd, pribeagul,
Altora sa-și ducă para
A! De mi-ai călcă tu pragul,
Cum ți-aș smulge aripioara!.*

FLOAREA OLTULUI

I.

*Cum mă bate-un gând de ducă
Pân'la mândra din livadă!
Dar de ce mi se usucă
Busuiocul din ograda ?*

*De trei zile ma dorește
Mândra inimii mireasă —
Dar de ce se tot jeleşte
Oltul meu pe lângă casă ?*

*Ort îmi spui de cale bună,
Oltule, iubit tovarăș? —
Ori ți-aduci aminte iarăși
De un plâns ce'n noi răsună,*

*De un plâns ca din poveste,
Oltule, iubite frate, —
De un foc ce nu mai este
Și de mândre măritate.....?*

*Dacă-i plânsul pentru mine,
Să-ți dau lacrimi line — line ;
Da-ți-aș lacrimi grele — grele,
Dacă-i plânsul pentru ele...*

*Dacă-i plânsul pentru una,
Ce nu-i încă maritată,
Oltule! mă du odată,
Ca fugarul, ca furtuna...*

*Cerul peste noi se'ndoaie
Cu plânsori alinătoare, —
Sboară, murgule, prin ploaie
Nu te teme de vâltoare!*

II.

*La căsuța varuită,
Numai cetini leganate.
La căsuța văruiată,
Murgul din copită bate.*

*Și-mi răsare la fereastra,
Surioara Cosânzenei
Floare albă și măiastră
Între florile poienei...*

*Cine-mi iese înainte?
Cine-mi luminează pragul?
Este inima fierbinte
Este dorul meu, pribeagul.*

*Îmi desmearda calu'n graba
Și'n pridvor îi duce șeaua,
Și, supusă ca o roabă,
Se mlădie ca nuiua :*

*Cum îi lunecă privirea
Ca la cerbul cel de-o vară!
Cum o prinde aromirea,
Când o țin la piept, ușoară !*

*Cum se-alătură duioasă,
Ca un porumbel cuminte !
Cum adună ceru'n casă
Cu un sărutaț fierbinte !*

III.

*....Cine-mi vine cu zăbavă?
Cine-și curmă mijlocelul?
Cine-mi trece spre dumbravă?
Bradul și cu ghiocelul.*

*Cum se leagănă pe cale
Doina'n frunza clătinată!
Cum se leagănă a jale
Și suspină valea toată!*

*Și mi-alătură mai tare
Bradul și cu ghiocelul
Și'n cea dulce legănare
Iarba-și curmă mijlocelul.*

*E târziu acum. În zeghe,
Dorm doinașii din cavale ;
Câte-o stea, căzând de veghe,
Spre culcuș își face cale.*

*Numai luna luminează
Peste vârfuri, ca un sfeșnic —
Numai dragostea veghează,
Ca un ochiu al celui veșnic.*

IV.

*Lângă vad de ape grele,
Dornic, murgul mi-am oprit :
Cuibul drag al vieții mele
Sta în noapte adâncit.*

*Dar în el ce foc tresare ?
Ce mi-aprinde'n piept scântei ?
E parere, ori o zare
De lumină'n geamul ei ?*

*Nu e vis. Nu bate-o raza
Rătăcită de la cer,
Ci e mândra, care-așează
Candela într'un ungher.*

*O, aprinde-o și te roaga
Prea curatei îndurări :
Să vegheze vremea 'ntreaga
Peste nouă țări și mări ;*

*Să te fie tot frumasa
Și copilă, precum ești
Să urmeze tot miloasă
Dragostele pământești !*

*Oltule cu repezi valuri !
Multe, mândre flori desmerzi
Dulce le desmerzi la maluri
Și'n vâltoare mi le pierzi !*

*Du-le, Oltule, le mână,
Mândru tresărind mereu !
Numai una să-mi rămână :
Floarea sufletului meu !*

*S'o revăd mereu tot floare,
Farmec plaiurilor dând —
Caldă, vie, răzătoare,
Văile străluminând....*

TORQUATO CĂTRE LEONORA

*Surâzătoare m'ai supus, iubire,
Și dulce mâna ta m'a 'ncununat...
Ai fost aieve tu, dumnezeire,
Ori numai te-am visat?
... Ce vânt a pustiit cărarea mea —
Ce pas nebun al soartei?
Ieri, glasul tău ce-aproape răsună,
Iar astăzi ce departe-i!
Ieri, sceptrul regilor ș'al tinereții —
Iar azi toiagul bietului proscris!
O! Leonora — cer pe veci închis!*

*Mai dulce decât orice vis al vieții,
Tu n'ai fost vis, tu n'ai fost numai vis :
Mi-o spune asprul cântec al furtunei,
Ce-acum sub frunte-mi s'a deslănțuit —
Mi-o spun, șoptind, și frunzele cununei
Ce cu eternul chin m'a logodit ! ...*

*Și cât eră de limpede izvorul,
Când a trecut cu setea-i călătorul !
Cum mulțumeam puternicilor zei,
Că se'ndurară să te știu pe tine —
Și cum mă socoteam în rând cu ei,
Când umbra ta treceà pe lângă mine ! ...
În urma ei, cu dulce 'nfiorare
Plecăm ușor pleoapele-arzătoare,
Și ore 'ntregi mă îngână, duioasă,
A visurilor tânără crăiasă :
Vedeam privirea ta de suflet plină,
Ș'a frunții tale marmură senină,
Bogatul păr ce'n unde lucitoare
Cădeà pe umeri, — pașii tăi, măreții :
Biruatorul mers al frumuseții
Ce-a răsărit din valuri legendare ...*

Trăeam visând . . . Nădejdea, lângă mine,
 Îmi presără cărarea cu lumine . . .
 O stea de-argint, în păru-i lucitor
 Pe umeri albi, aripi nerăbdătoare :
 Aşa mergea 'nfrăţită cu-al meu dor
 Copila cea etern surâzătoare,
 Cu braţul alb întins în viitor . . .
 Trăeam visând : Acesta e Amorul ?
 Dar unde-i arcul lui, săgetătorul ?
 Şi unde-i rana'n veci nevindecată ?
 . . . Un gând abia pătruns —
 Un glas din cer, ce caută răspuns
 În două inimi gemene deodată —
 O muzică-auzită
 În somnul cel mai drag al dimineţii,
 Şi care peste viaţa ta răpită
 Adie-atât de blând, de lin, a-lene,
 Atât de dulce o topeşte toată
 În lumi aeriene,
 Că n'ai mai vreă să te deştepti vr'odată
 Şi tremuri să nu stee cântăreţii,
 Să nu recazi în frânele vieţii . . .

 Ah, cine i-a gonit ? De ce tăcură
 Atât de fără-veste cântătorii ?
 Când m'am trezit, când ochii mei văzură —

*Nădejdea 'n zare se pierdeà cu norii.
Rămâi ! Rămâi !*

*Dar umbra nu se 'ndură ...
Și'n gândul meu, cu vuet de vâltoare,
Se împletesc dureri și sărbătoare —
Tot ce-am visat și toate câte fură ...
Și'n veci nu voi putea, din amintire,
Să sting strălucitoarea ta icoană,
Întâiul fulger, cea dintâi privire,
Din care-atunci sorbeam dumnezeire —
Iar azi durere pentru vechea rană !*

*... Vibră de dulce freamăt tot palatul :
Pe fețe — răs zglobiu ; în ochi — văpaie ;
În arcuri — salbe de lumini vioaie ;
Iar crini de-argint și trandafiri ca para
Îmbrățișau coloanele ... Ferrara
Sărbătoreà mărirea ei de pace.
Deodată — par'că nimeni nu respiră,
Și, din tăcere-adâncă, se desface
Un glas de înger, însoțit de liră :
În corzi de-aramă, mânilor vrăjite
Aci fugeau, aci se 'ngemănau,
Iar frunțile pe mână se lăsau —*

*Prelung, priveghietori îndrăgostite
Din sufletele noastre răspundeau ...
Urzeam din nou la visuri înmîite,
Ce niciodată nu sînt împlinite —
Și toate cu puțință ne păreau ..
Ci tainic ochii tăi mă 'nvăluiră :
Un negru vâl căzù pe lumea toată
Din tot ce-a fost, n'a mai rămas, deodată,
Decât, ca'n fund de zări, doi ochi ș'o liră —
Și sufletu-mi ce'n ritmul ei respiră.*

*... Icoanele s'alungă'n mintea mea :
Ocrotitori și albi, deasupra ta,
În dulcele suspin al adierii,
Se legănav salcâmii primăverii,
Și, clătinându-și vârfurile 'n floare,
În mii și mii scânteii tremurătoare
Sfărmau lumina soarelui de Maiu
Pe crengi, pe flori, pe chipul tău bălaiu ...
Pe-a frunții tale marmură senină
Lumini și umbre se-alungau ... Păreà
Că îngerul ascuns în umbra ta
Te mângâie, cu mîna-i de lumină,
Pe păr, pe ochi, pe lângă tâmpla fină ...*

*Simțiii atunci, cât de frumoasă ești,
Ș'un val de foc mă 'nvălu deodată,
Iar inima-mi se strânse, fulgerată
De gândul : Pentru cine înflorești ?
Tăcut m'apropiiu . . . Tu, ca'n vis, mă cerți :
«De ce așa târziu și trist, Torquato ?»
Și dulce m'ameninți, zâmbind, mă ierți —
Și iarăși fruntea mea ai luminat-o . . .*

.

*Orbire ! Cânt nebun de visător
îndrăgostit de propia-i ruină !
Cum a putut o rază de lumină
Să turbure cel mai curat izvor ?
Au cine-a spus că zeii sânt senini ?
Întreagă ura lor am cunoscut-o !
Orbit de fulgere, reintru lin
În liniștea ce-o clipă am pierdut-o . . .
Un joc e tot ! Fugara fericire
Îmi pare o cerească povestire,
Pe care-am auzit-o, lăcrămând,
Din graiul dulce-al mamei picurând.*

*Ci iată! Se sfârșește blândul mit
Povestitorul merge să se culce —
Luminile se sting —*

*Ce cântec dulce
Trecu pe drum? Zâmbind, am adormit
Cu laurii pe frunte, ca în zori
Să mă deștept cu spini în locul lor . . .*

P O P O R U L

I.

*...Cine trece pe poteca dintre moarte și viață?
E un neam, ce-avû pe vremuri o slăvită dimineață.
Neam al meu! A morții cruce tu o duci de voie-bună.
Printre veacurile mândre ai avut și tu cunună,
Dar ai risipit-o singur, împărțind-o tuturor,
Cum împarte raze cerul, când s'arată aurora...*

*Mândre-s plaiurile tale, țină mândră între toate !
Și frumos se 'ndoaie cerul peste văi și peste sate ;
Dar, oricât sclipesc pe tine plaiuri, cer, întreaga fire,
Tristă ești și neferice, căci la noi nu e iubire...
Și flăcări tăi sânt harnici, holdele îți sânt bogate,
Și copilele-ți duioase par'că sânt domnițe toate —
Dar zadarnic strângi la sânu-ți mii comori de fericire !
Doina ta e numai lacrimi — căci la noi nu e iubire...*

*Cine-i cel ce dojenește boul care nu se 'ndură
Să mai ducă la hrăpareți cele bune pentru gură ?
Cel ce tremură pe sloată, cel ce cade de arșiță ?
Cel ce vine cu căciula la o poartă de domniță ;
Cel ce numai de-o cămașă pentru 'nmormântare strânge,
Din ce țese, din ce coase, din ce spânzură pe dânsul,
Din ce aurul îi svârle, ca să-i amuțească plânsul...?*

*Cine-i cel ce se jelește că i-e masa 'nlăcrămată ?
Că nu-i vită în ogradă, că nu-i pită în covată ;
Că, la cel ce hodinește, chinul n'are nici o plată ;
Că la sânul mamei pruncul e-o pelincă înghețată,*

*Că la cer nu e nădejde, că la inimi nu-i crezare
Că din leagăn i se cântă cântecul de 'nmormântare?...*

.

*Pâine! Și pământul negru îl cuprinde pân'la glesne...
Pâine! Până la genuche se ridică țărna, lesne.
Și încet-încet pământul îi ajunge pân'la gură :
Îi aude rugăciunea vechiul tată și se'ndură
Să-i întindă-această pâine, care satură pe veci...
Asta ți-e povestea, frate pân' cobori în taîniți reci !*

II.

*Cum am să cert osânda soartei tale,
Neam al răbdării, vecinic al răbdării?
Cum am să iert pe cel răpus de jale,
Când singur s'a plecat, supus, pierzării?*

*Pe leul care geme în robie,
Când ar putea c'un răcnet de mânia,
Să sfarme închisoarea 'n care piere —
Pe-acela nu-l plâng eu!
Flămândă și nevolnică putere!
Nu-ți dăruiesc nici un suspin al meu...*

*Voi, Basarabi ! Boieri de-odinioară !
Voi sânteți astăzi cei mai fericiți,
Că nu vedeți cum a primit să moară
Războinicul din timpii străluciți...*

*Cum am să uit eu vremea de-altă-dată,
Când îl priveați c'un suflet mai frățesc, —
Când nu-i goneați din piept mândria toată,
Nici cântecul din pragu-î părintesc ?...*

*Cum am să uit acele vremi de-avânturi,
Când el intră în flacări ca furtuna
Și cu veliții împărțea cununa
Și prăzile învinșelor pământuri ?*

*Când se 'ntorcea, în rând cu voi, din lupte,
Cu fruntea înneacă 'n strălucire,
Și, printre sulii lungi și steaguri rupte,
Cântați moșiei imnuri de iubire ;*

*Când, din chilia lor, arhipăstorii
Călăuzeau pe Domni pe căi cuprinse
Și binecuvântau învingătorii ; —
Iar în oțelul spadelor aprinse
Zări nouă, răzătoare tuturoră,
Își răsfrângeau, mărețe, aurora...?*

* * *

*Proptit în coasă l-am văzut odată
Cu pieptul gol, cu fruntea'nourată,
Cu pletele în vânt...
Șalătura de muta lui mânia
Femeia lui păreă o vijelie
Cu mii de morți în fiecă cuvânt —
Iar un copil, plângând pe lângă mamă,
Se tot lipeă de haïna ei, cu teamă...*

*Și mai puternic l-am văzut alt'dată,
Privind spre-al fericitilor castel,
Spre care nouri negri se arată.
Și negrii nouri el îi răscoleă,*

*Și fulgerul din ochii lui porneà,
Iar tunetul erà cuvântul urii...
El stăpâneà puterile naturii,
Cu sufletul său larg și răzvrătit —
Iar coasa lui sclipeà din depărtare .
Un fulger îmblânzit,
Picat din cer la asprele-i picioare...*

*Ce mână a Destinului, o, frate,
Te-a aruncat pe drumul cel de pară ?
Ce dor de luptă și de libertate
Te-a ridicat, la glasul din afară ?*

*...Așà te-am vrut, în visul meu fierbinte !
Așà am pus pe visul meu coroană !
E ne'ndoelnic ! Brațe de Romană
Te-au legănat, în cântec de morminte...*

* * *

*Pe 'ntinsul țării, cine zace, oare,
Acolo unde vin de-a-valma norii?
Isuse! Răii sânt învingătorii —
Mi-o spune glasul celui care moare
Și plânsul mamei lui și al surorii...*

*Ceresc copil, venit spre mângâiere!
Tu, ce-ai murit pe cruce iertător,
De ce n'ai dat și robilor putere,
Să-și ducă fără murmur chinul lor?*

*«Adânc ne 'nghite noaptea fără mâne,
«Și nicăiri o rază nu zărim —
'O, vino! Vin'! Nu ne lăsa, Stăpâne,
«Cu blăstemul pe buze să murim...*

*«O, vino iar în cuibul de păcate,
«Să smulgi din mâni haîne biciul greu.
«Coboară iar — și àdu-ne dreptate,
«Să știm, și buni și răi, de Dumnezeu!...*

.

III.

*Cel ce-a căzut în câmpul țării mele
E poate-acuma pulbere aieve;
Dar în cuprinsul mântuit de rele
Copacul vecinic urcă alte seve...*

*Cum crește iarăși iarba 'ntinerită!
Cum cântă toate luncile în floare!
Cum se deșteaptă firea 'nveselită,
Și râde soarele a sărbătoare!*

*Iar plugul se înfige 'n brazdă iară,
Pe drumul tras de boul cel cuminte
Și 'n urmă vine doina seculară,
Cu mai puține lacrimi ca 'nainte...*

*O, ne-a surâs și nouă mila sorții!
Cum să cobor pe negre, triste căi?
Eu cel dintăi să mor! Eu cel dintăi
Să duc solia sfântă'n lumea morții!*

*Dormiți de-acum în pace, umbre sfinte,
Voi cei mai buni, voi cei mai dragi ai lumii
Voi ce-ați căzut la pieptul cald al mumii,
Și n'ați avut nici cruce pe morminte !*

*Ah, cum să vă 'ncălzesc la sânu-mi, cete?
Cum să v'arăt ce e la vatra voastră!
Duios răsună cântece încete,
De la Carpați la Dunărea albastră...*

*Priviți ! Priviți, cum râde tot pământul !
Palate și bordeie se 'nfrățesc —
Cu florile ce vi le-a dat mormântul
Nepoții voștri azi se'mpodobesc...*

*Iubire, tu, a lumilor coroană
Tu, vecinică, dumnezeiască floare !
Cât plâns, cât sbucium, câtă sângerare,
Pân' să răsari în inima umană !*

*Căci astfel este scris în cartea sorții :
De la întâiul leagăn la morminte, —
Să treacă lutul prin durerea morții,
Iar sufletul să meargă înainte.*

*Și pururi încercata omenire
Să uite toate spaimele ce fură
Și să încheie blând, cu o zâmbire,
Acolo unde a purces cu ură...*

DESPĂRȚIRE

*Domnița mea cu nume adorat
De îngeri și de oameni!
În calea cui? În care inimi seameni
Lumina zâmbetului tău curat?*

*Când am plecat, în ceasul cel din urmă,
Plângea în mine inima, de mult:
Părea că universul tot se curnă,
Și eu durerea lumilor ascult;*

*Ș'un gol, în mine, se făcù deodată,
De nu-l pot umple slăvile cerești —
Acest pământ bătrân, tăria toată,
Iubire! numai tu le sprijinești.....*

*Și spus-am ochiului meu trist: Privește!
Cuprinde-o toată și'n străini o ia!
De-acum și până totul asfințește,
Nici umbra celei dragi nu vei vedea.*

*Și spus-am brațului: Îmbrățișează!
Înlănțue-o la pieptul meu de foc!
De-acum și pân'se stinge-a lumii rază,
Nu vei cuprinde cel mai tris' noroc.*

*De-acum voi sta cu brațele deschise
Și nici o umbră nu le va 'ncălzi —
Și voi dori s'o văd măcar în vise,
Și nici acolo nu va străluci....*

* ` *

*Și, poate, de eram un rege-al lumii
Un geniu care sgudue pământul
Când își rostește 'n graiu de foc cuvântul,
Cununa de stejar ar fi ascuns
A frunții mele vecinică paloare
La dorul meu eu poate-aflam răspuns,
O, dulce-a suferinții mele floare!*

*Sau de-aș putea, pe-a gândului aripă,
Să mistui depărtarea într'o clipă!
În ceasul trist când mă supune dorul,
La casa voastră să mi-astâmpăr sborul:
Găsind din nou în vorba-ți caldă, bună,
Al fericirilor pierdut ecou,
Ca norul ce s'apròpie de lună
Vieața mea ar străluci din nou.*

*....Dar, poate, ori pe care treaptă-a scării
Te-ar împietri vieața 'nșelătoare:
De-ți dăruește glorii orbitoare,
Ori noaptea fără capăt a uitării;*

*De plânge'n lacrimi dorul, de departe,
Ori subț privirea celei fără seamăn,
Deopotrivă i'mpletit cu moarte
Amorul care nu-i nădejdiei geamăn,*

* * *

*O, stelelor! Cum prinde licuriciul
Să rătăcească'n voia lui, aprins,
De cum se lasă noaptea'n necuprins
Așa v'aștept cu sete scânteierea :
Să coborîți pe văi tăceri adânci,
Să rătăcesc pe-ascunse căi, pe stânci,
Și singur să-mi hrănesc nemângâierea.
Cu mii de visuri să împodobesc
Icoana vie-a frumuseții sale
În orice rază-a voastră s'o zăresc ;
Să-mi fugă orice gând, pătruns de jale,
În jurul chipului dumnezeesc,
Așa cum voi vă frământați acuma
În preajma lunii blânde din senin ;
Cum sboară mii de vieți de-o clipă, seara,
În jurul unei singure lumini,
Pân'le trimite moarte dulce para...*

*Și merge astfel cel robît durerii,
De propria lui umbră însoțit,
Să spună nopții, vîntului, tăcerii,
Povestea lui de dor nemărginit,
Pîn'se'mblânzește rugul amintirii
Și lin se pleacă stelele spre stîns,
Iar în sălbateca grădină-a firii
Se umplu ochii florilor, de plîns.*

*Și se tot duce, cât e depărtarea,
Pe stânci, ponoare, taînice cărări,
Pîn'tace în frunziș priveghietoarea,
Cu pieptul sfîșiat de suspinări,
Și, obosită, trece ciocârliei
Neisprăvitul plîns al nebuniei,
Să-l schimbe'n vii și vesele cîntări.*

*Atunci se-oprește, sfărîmat de cale,
Și cheamă somnul, care l-a uitat:
Lin, rîzător și binecuvîntat,
Ca'n zilele copilăriei sale.*

*Si iată! vine el, trimisul sorții,
Purtând în ochi un strop din marea morții.
... Adormi ușor, adormi adânc, visează
Că luminosul ieri tot mai durează,
Și uită că ți-e viața sfâșiată —
Între-amândoi slă vecinicia toată.*

C U P R I N S U L

CUPRINSUL

	Pag.
Isus	5
Din departare	11
Ecouri	14
Plânsul lui Adam	17
Ideal	22
Noapte	25
În fața altarului	29
Trei sburătoare	30
În peștera	33
Spre Bucovina	35
Șoapte	37
Cântec	42
Legenda unei stânci	45
April	47
Înseninare	48
Printre lacrami	53
Noapte de vara	57
Dura lex	59
Către Ines	68
Chemare	71
Prometeu	78

	Pag.
Catre pace	82
Celei aşteptate	90
Pârâul si floarea	92
Logodna	97
Zece Maiu	99
Zile de durere	102
Sonete	108
Sarcofagul	112
Cântec de noapte	115
Dor	119
Floare şi genune	123
Amor	128
Floarea Oltului	135
Torquato către Leonora	145
Poporul	152
Desparţire	163

E R R A T A

La pag. 34, la versul al 2-lea din strofa a 3-a, să se pună o liniuță între *rapună* și *orice*.

La pag. 47, în versul întâi, în loc de *Iu* trebuie *În*.

» » 85, » al 3-lea, de sus, trebuie ștersă virgula după *închinații*.

La pag. 108, în versul al 4-lea, de jos, în loc de *n* trebuie *În*.

» » 112, » » întâi, de jos, în loc de *cefi* trebuie *ce fi*.

1

Cărți apărute în Editura Institutului de Arte Grafice „MINERVA“

AUTORII CLASICI

Alecsandri V. — Poezii populare ale Românilor . . .	1.50
— Poezii	1.50
— Proză	1.50
— Teatru I	1.50
— Teatru II	1.50
— Teatru III	1.50
— Teatru IV	1.50
— Teatru V	1.50
Alexandrescu Gr. — Versuri și proză	1.25
Bălcescu N. — Istoria Românilor sub Mihai-Viteazul .	1.50
Bolintineanu D. — Poezii	1.50
Creangă Ion. — Opere complete	1.50
Eminescu M. — Scrieri politice și literare	2.—
— Literatură populară	1.50
— Poezii postume	1.50
— Geniu pusti	2.—
— Poezii	1.50
Filimon N. — Ciocoi vechi și noi	1.50
Ispirescu P. — Legende sau basmele Românilor . .	1.50
— Poveștile unchiagului sfătos	1.50
Maiorescu Titu. Critice vol. I	1.50
— Vol. II	1.50
— Vol. III	1.50
Năgruzzi C. — Opere complete, proză	1.50
— Poezii	1.50
Nicoleanu N., Cârlova V., Stamati . — Opere com- plete, poezii și proză	1.50
Odobescu Al. — Opere complete, vol. I	1.50
— „ „ vol. II	1.50
— „ „ vol. III	1.50
Pann Anton. — Povestea vorbei	1.50

Routăți literare

datorite celor mai de seamă scriitori
români,
precum și traduceri după capod'ope-
rile străinătății,

APAR SĂPTĂMÂNAL

în editura Institutului de arte grafice
și editură „Minerva“.

Cereți la toate librăriile GRATUIT ca-
talogul cărților și produselor INSTITU-
TULUI „MINERVA“